

La Bethsaida m-am alăturat definitiv învățătorului. Când m-a văzut sosind, a părut să găsească firesc acest lucru și nu a zis nimic. Asta m-a înțepat puțin, trebuie să mărturisesc. Avea totuși dreptate, căci făcusem totul ca să ajung ostentativ chiar în mijlocul unui grup restrâns în timp ce El îi învăța pe oameni. Am înțeles apoi lecția... Am sperat să o găsească pe Meryem ca să mă sfătuiască, dar nu era acolo...

Îmi amintesc că vreme de mai multe zile am trăit oarecum ca o cerșetoare. Nimeni nu părea să bage în seamă sosirea mea într-un grup care îmi dădea impresia că este mai degrabă închis. Așa că m-am ținut deoparte când se împărțea mâncarea și nu știam cum să fac să primesc și eu repede un loc acolo unde fusese hotărât că o să dormim.

Am trăit astfel ore îngrozitoare, vă asigur. M-am întrebat mult timp de ce „se” dorea să fiu pusă din nou la încercare.

Într-o dimineață, pe când încercam să scap de praful și paiele amestecate în părul meu, privirea mea o întâlnește pe aceea a unui bărbat pe care nu-l mai văzusem zilele trecute. După o scurtă ezitare, bărbatul s-a îndreptat spre mine și l-am recunoscut atunci pe acela care mă condusese la Învățător în casa romană unde viața mea fusese dată peste cap.

- „Nu ești bine?” spuse el ghemuindu-se în fața mea. De ce stai așa la distanță?”

- „La distanță?”

- „Da... Văd de mai bine de o săptămână că nu te amesteci cu noi. Nu ești acolo când se împarte hrana, dacă se găsește un acoperiș care să ne adăpostească dai impresia că vrei să dormi în altă parte, iar atunci când ne vorbește Învățătorul, dacă găsești un copac, un stâlp sau un zid, parcă te ascunzi după el...”

Am rămas mută o vreme, pentru ca apoi să murmur doar „Dar nu...” cu o voce stinsă.

- „Numele meu este Simon, îți mai amintești? a răspuns atunci bărbatul fără a încerca să mă contrazică. Știi... dacă aștepti ca Învățătorul să vină să te caute... ești pe drumul greșit. În realitate... eu cred că tu ești aici tocmai pentru că El a venit deja să te caute. Nu nega... Am trecut cu toții prin asta! Pentru că, într-o zi, rabbi a venit să ne planteze în inimă o imensă rază de soare, am vrea să vină să ne ia de mână în fiecare dimineață și să ne așeze în primul rând.”

Nu mi-a luat mult timp să recunosc că Simon că avea dreptate... Un semn de umilință de care nu aș fi fost în stare înainte. Oare asta numea Învățătorul „să pierzi un solz”?

Într-o clipă, mi-a apărut în fața ochilor capcana pe care mi-am întins-o singură. Într-adevăr, nu sperasem decât un singur lucru: să mă fac remarcată. Iar pentru că sosirea mea un pic prea vizibilă în rândul discipolilor lui rabbi nu dusesese la nimic, fusesem nevoită să ies în evidență altfel. Trebuia să fiu singură, lipsită de toate și mai degrabă suferindă pentru ca cineva să se preocupe de mine și - poate - să se întrebe prin ce mare inițiere putusem să trec ca să am acea privire...

Fiindcă privirea aceea a mea o studiasem, dragele mele. Vă spun... Mă străduisem mai mult sau mai puțin conștient să mi-o formez astfel încât să pun în ea ceea ce crezusem eu că este semnul unei anumite profunzimi a Trezirii. Trezirea era solemnă și serioasă, nu? A mea... ceva din mine dorea ca a mea să trebuiască să mi se citească pe chip.

Remarca lui Simon m-a scuturat mai întâi, după care a deșirat o mare perdea din mintea mea. Oare Învățătorul îl trimisese subtil pe acest bărbat la mine ca să mă readucă la rațiune? Nu voi ști niciodată dar conștientizarea a ceea ce ea a adus la suprafață în ființa mea fu benefică. Când

Simon mă luă de braț ca să mă ducă acolo unde se împărțeau turte, am văzut clar temnița perfidă în care mă închisesem. Era una din acele...

Cartea Salomeei, Capitolul V – Geometria trezirii Pg 128-129

Nu țin minte să fi avut vreme să-i răspund vreun cuvânt; m-am trezit instantaneu, asudată și cu inima bătând... Cunoaștem toate trei această stare... cât și acest gen de «vis».

În mod ciudat, mi s-a părut că aerul de pe terasă avea mireasmă de iasomie. Totuși noi nu aveam, nu creștea la noi așa ceva... M-am ridicat discret să-mi trag sufletul.

Așezată pe zidul scund care înconjura acoperișul nostru terasat, nu reușeam să scot din mine emoția experienței pe care tocmai o trăisem. Era atât de... intensă și de reală!

Cine tocmai îmi vorbise în felul acela și îmi dăduse un asemenea ordin?... căci era clar vorba despre un ordin. Nu-l mai întâlnisem niciodată pe acel bărbat.

A trebuit să aștept zorii zilei și să treacă în josul casei o primă caravană de măgari încărcăți ca să îmi recapăt o oarecare liniște și să mă întind la loc.

Era deja ora la care Zevedeu și fiul său aveau să se trezească să meargă la pescuit. Doar am schimbat câteva priviri; n-am putut scoate o vorbă.

La ora la care soarele se afla la zenit, eram întocmai la locul indicat, aproape de fântână. Nicio clipă nu îmi trecuse prin cap să nu merg.

Un bărbat cu o robă lungă albă stătea pur și simplu acolo. Înainte să mă apropiu, l-am privit cu atenție de la depărtare. Era simplu, căci stătea cu spatele la mine. Era oare chiar el, necunoscutul din vis? Nu am putut să mă îndoiesc de asta când s-a răsucit înspre mine. Același păr închis și ondulat, aceeași barbă puțin rebelă.

Când am îndrăznit să fac câțiva pași spre el, l-am văzut zâmbind. Nu mai era niciun dubiu, așa că m-am întrebat pentru o clipă dacă era un înger trimis la mine de Cel Etern. După alți câțiva pași, mi-am dat seama că nu, desigur... Bărbatul era în carne și oase, avea până și pielea ridată asemeni acelora care merg mult pe jos sau se ocupă cu muncile câmpului.

Când am fost suficient de aproape, mi-a spus doar atât:

- „Urmează-mă... Te așteaptă...”

Nu am comentat; o forță lăuntrică de care nu mă mai mir astăzi mă cuprinsese și mă împingea înainte. Ținându-mă la o oarecare distanță, l-am urmat așadar pe bărbatul în alb pe străduțele întortocheate ticsite de lume, fără să-mi pese măcar dacă cineva putea să mă bănuiască de orice.

Nu am înțeles niciodată de ce m-a făcut să străbat acel drum prin mijlocul satului, căci într-un final m-a adus nu departe de casa mea, pe malul apei. Era totuși un loc unde nu veneam decât rar. Năpădit de plante de apă, trebuia să te uzi pe picioare ca să ajungi acolo, căci era ca un fel de insuliță ferită de ochii lumii.

Când necunoscutul mă făcu să trec de o ultimă barieră de stufăriș, am fost brusc uimită de imprudența mea. Chiar așa, ce căutam acolo? Dar vă spun, dragele mele prietene, că teama n-a apucat să mă cuprindă. Pe o grămadă de pietre am zărit de îndată un bărbat așezat. Părea să mediteze contemplând apa lacului.

- „Iată-l pe Acela care a dorit să te vadă...” mi-a spus atunci încet însoțitorul meu înainte de a

se retrage discret în vegetația din jur.

Am rămas locului pentru un moment, până când bărbatul așezat, care avea și el părul lung, barbă și veșmânt alb, a întors în sfârșit capul spre mine.

- „Vino, surioara mea, a spus el cu o voce timbrată. Apropie-te și șezi...”

Fără urmă de ezitare, m-am așezat de îndată pe pietre în fața lui, așa cum mi-a cerut.

Abia atunci i-am descoperit chipul. Oh, chipul său... și mai ales ochii, așa spune. Dar îi cunoașteți și voi și știți cum ne...

Cartea Salomeei, Capitolul VIII – Atingerea nevăzutului Pg 220-221

Nu suporta nedreptatea iar atunci cuvintele mâniei luau locul celor pe care eram obișnuiți să le auzim din gura sa.

Poate ați înțeles asta mai repede decât mine... Motivul pentru care evoc acest lucru între noi este pentru că l-am trăit ca pe o revelație extraordinară.

Văzându-l pe Jeshua cum reacționa la ceea ce i se părea a fi inadmisibil, am înțeles în ce măsură iubirea putea să îmbrace diferite culori și mai ales în ce măsură ea nu trebuia să servească în niciun caz drept vag pretext pentru o senină inacțiune.

Îmi amintesc în mod deosebit zorii unei dimineți la Ierusalim. Jeshua tocmai ce ieșea din casa unui roman înstărit al cărui fiu era bolnav și care spunea că se încrede în El. O mulțime numeroasă se adunase pe străduță căci renumele său în țară era deja foarte puternic. Zărindu-l, unii dintre cei adunați acolo au început să-l hulească.

- "De ce mergi deci să-i vindec pe romani, Rabbi? Te numeri printre acei preoți care fac comerț cu ei?"

Tonul vocilor s-a ascuțit rapid iar unii dintre cei nemulțumiți vrură să-i bareze trecerea pe străduță astfel încât El să se justifice.

Jeshua a urcat atunci pe o treaptă care ducea la o fântână și a luat cuvântul cu o voce tăioasă.

- „Oameni cu puțină inteligență! De când are suferința o țară sau o culoare a ei? De când păsările câmpului invidiază vulturii? Sunteți orbi cu inima? Să știți că pentru cel Etern nu există nici vulturi nici păsări de câmp, există doar vieți și forme cărora iubirea sa le-a distribuit locuri în lumea aceasta.

Minciunile și adevărurile se întâlnesc în tot ce există, în egală măsură, dedesubt și dincolo de toate frontierele. Așa că vă spun, nu există mai mult întuneric în această casă decât în capătul acestei străzi."

Rostind aceste cuvinte, El a coborât de pe piatra pe care se urcase și și-a croit ferm drum prin mulțime, pentru a ajunge la colțul străzii. În uimirea generală, nimeni nu i s-a opus și o tăcere apăsătoare s-a lăsat la fața locului. Când la o sută de pași mai încolo El ajunse unde voia să meargă, a arătat cu degetul către un bărbat în zdrențe sprijinit într-o cârjă.

- „Priviți-l, a strigat El. Acest colț de stradă e casa lui, se pare... Așadar de ce?"

Acestea fiind zise, l-am văzut cu toții smulgându-i cârja infirmului cu o mișcare iute de picior. Firește că omul s-a prăbușit la pământ și, după cum bănuieți, mulțimea a început să urle.

Dar iată, dragelor... că surprins și furios, omul căzut pe jos s-a ridicat dintr-odată în picioare, dându-și în vileag înșelătoria. Reflexul îl trădase. Prins în capcană și rușinat, a luat-o imediat la

fugă.

Învățătorul s-a întors atunci către mulțime și a continuat pe același ton vindicativ:

- „Așadar de ce? Mi se pare totuși că acest om nu era al Romei! Acum țineți minte un lucru: Da, Tatăl meu știe să citească adevărul și minciuna de o parte și de alta a granițelor. Nu vorbește limba noastră mai mult ca altă limbă. Acolo unde este chemat cu o inimă pură, El vine...”

Mulțimea era năucită iar noi am părăsit locul în urma Învățătorului care mergea acum cu pas calm și în tăcere.

Această poveste ar fi putut să se oprească acolo, surorile mele... totuși nu se întâmplă acest lucru. Jeshua știa exact încotro ne ducea și ce voia.

Îmi amintesc că era un rodiu înflorit în mijlocul unei mici piețe. Sub acesta, l-am găsit pe prefăcutul infirm întins lamentabil pe jos. Ne-am apropiat de el; se agita, cu fața desfigurată.

Cartea lui Myriam, Capitolul XII – Îngerul Eternului Pg 338-339

- „Poate bănuieți... atunci când Învățătorul ne-a făcut pe toți să ne adunăm în acea mică stână de pe fundul unei văi nu departe de Tiberiada pentru a ne confirma prezența sa în rândul nostru, avusesem deja privilegiul să îl revăd. La fel ca Meryem, desigur...”

Regăsirea noastră avu loc într-o căsuță aproape în ruine. Câțiva membri ai Frăției noastre pregătiseră acolo foarte modest cele trebuincioase traiului. În acel loc, departe de toate potecile, a prins Jeshua din nou puteri puțin câte puțin și și-a lăsat rănilor să se vindece.

Când am intrat pe ușă, vă spun, El era încă foarte slăbit și unele răni îi supurau în continuare. M-am aruncat la genunchii lui. Atâta iubire neexprimată vreme de atâtea îndelungi zile! Atâta reținere în fața tuturor pentru ca nicio forță să nu se împrăștie! Avusesem timp să înțeleg toată povara pe care Trimisul Domnului mi-o prevestise.

Când în cele din urmă am putut să-mi așez capul pe genunchii săi, am avut impresia că sunt o bătrână stoarsă de emoții.

Cum să vorbesc despre Jeshua, așa cum l-am regăsit acolo? Chiar dacă era cât se poate de viu și în stare să meargă fără sprijin, ochii săi mărturiseau limpede că văzuseră portalul Morții. Nu erau mai puțin pătrunzători... Erau diferiți.

De altfel și Jeshua se arăta diferit. Nu mai știu de câte ori la rând l-am numit „Rabouni...”, cum îmi plăcea atât de mult să îi spun când speram să mă învețe. Dar ce puteam să-mi imaginez că El ar putea să mă învețe acolo mai mult? El însuși era o învățătură vie fără să fie nevoie să își deschidă gura.

Și totuși, prietenelor, m-a făcut în continuare să înaintez prin cuvintele sale... M-a învățat în continuare! A găsit forța și voința de a mă aduce în fața celei mai strașnice provocări de înfruntat: aceea de a învăța să mă îndepărtez treptat de El.

- „Deci nu mă mai vrei, Rabouni...” am rostit eu mai întâi panicată.

El mi-a zâmbit cu o asemenea compasiune...

- „Dimpotrivă, Mult-lubita mea... Te vreau mai mult ca niciodată... însă te vreau acolo unde trebuie să fii. Îți mai aduci aminte de acele vorbe pe care ți le-am mărturisit acum nu demult? Îți spuneam: „Nu pentru noi trăim...”

A venit vremea să le înțelegi adevăratul sens. Viețile noastre nu ne aparțin... le-am dăruit Infinitului înainte de a veni pe această lume. În adâncul tău, tu știi tot ce presupune asta.

De la ultimul Paște, Soarele soarelui a ieșit din corpul meu. Și-a împlinit lucrarea Sa prin mine; prezența mea pe acest pământ nu mai poate așadar continua în același fel. Jeshua trebuie să se restrângă pentru ca Soarele să se extindă. Soțul tău trebuie să se retragă pentru ca Suflul care a vorbit prin el să continue să măture spiritul oamenilor. Este una dintre necesitățile a căror pecete a întipărit-o în Eternitate Tatăl nostru al tuturor. Uneori trebuie să dispărem pentru a crea Apelul..."

Am rămas tăcută mult timp după ce El rostise aceste cuvinte. Aveam impresia că Jeshua tocmai îmi împlântase un cuțit în inimă și nu mai simțeam puterea de a-i căuta privirea. Preț de câteva momente, în străfundul ființei mele, cred că am cerut moartea...

Să cauți atât de mult să construiești iar apoi să sfârâmi totul dintr-odată! Cum să-ți imaginezi să nu mai crezi frontiere și totuși inventând o atât de teribilă separare? Eram în cea mai desăvârșită confuzie când am simțit mâna Învățătorului așezându-se cu blândețe pe creștetul capului meu. Vă povestesc acest lucru așa cum l-am trăit, surorile mele... Căldura sa a oprit totul în mine, neînțelegerea mea, durerea mea, furia mea și delirul care era gata să se reverse peste tot în ființa mea.